

Nacsinák Gergely András IN MEMORIAM G. A.

Lássuk csak: hová is tűnhetett!

Roppant figyelmesen kell megvizsgálni a dolgot, milliméterről milliméterre, forgatni egyik lapot a másik után, túvé tenni minden aprócska sarkot: hová bújt. Belesni minden egyes lapulevél alá, nefelejcsbokrok tövére, harangvirágok aprócska kelyhébe, feltúrni a gizgazt, átfésülni a fák kócos koronáját. Itt kell lennie valahol. Talán a napraforgók között. Tán valamelyik csipkével függönyözött ablakban. Vagy a zsinórpadláson. Csak türelemmel, aprólékosan. Módszeresen kell haladni, egyik léghajótól a másikig, egyik háztetőtől a másikig, hajnaltól hajnalig. Belemerülni a mályvaszín derengésbe, végigsiklani a tekergő folyondáron. Ő persze nagy ravaszul csapdákat állított, csalétket szórt ki itt is, ott is, sejtette, hogy majd keresni fogják. Ezért hasonmásokat rejtett el, hasonszőrű alakokat állít le utcasarkokon, festőállványok elé, mappával a kézben. Ezekon onnan ismerhetni fel, hogy túl emberszerűek. Már mint hozzá képest. Mintha azt akarta volna jelezni, ne keressék.